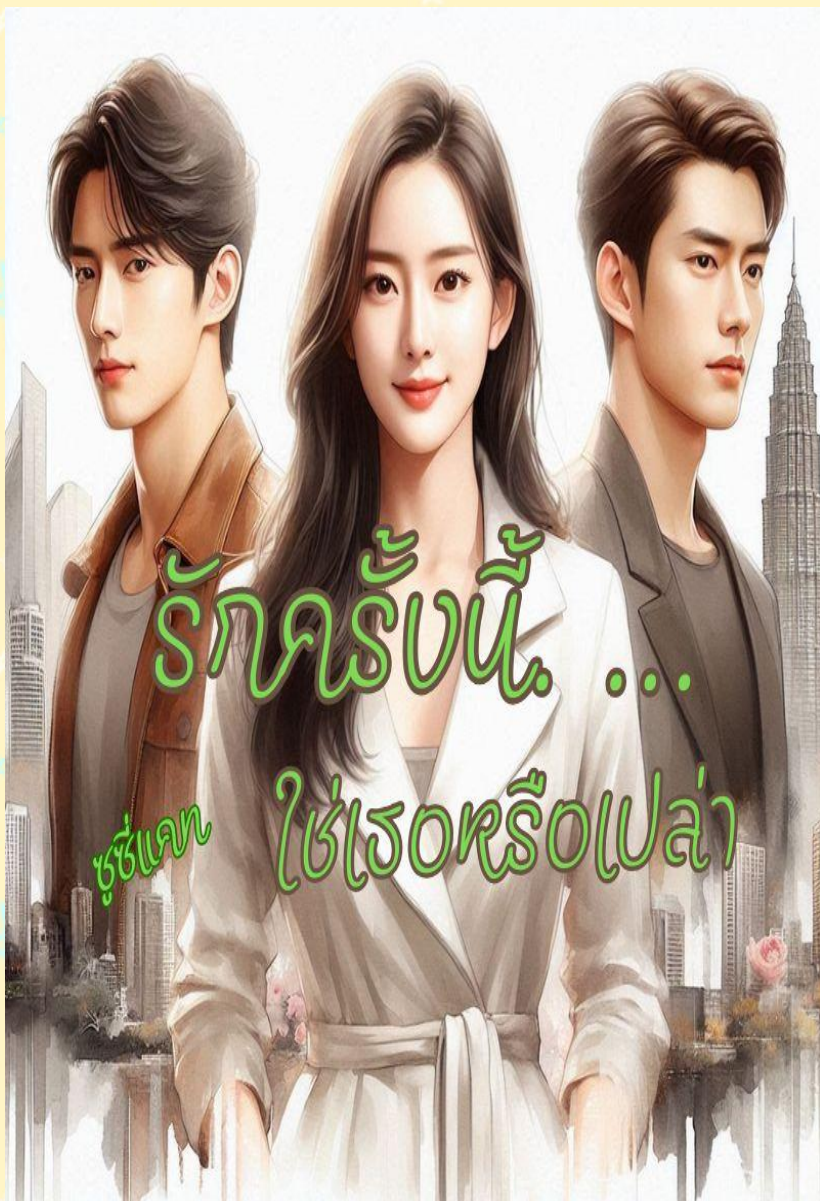

รักฉบับนี้ ...

ซูซี่แคท ใช้เงอหรือเปล่า

รักครั้งนี้...
ใช่เธอหรือเปล่า

(เรื่องสั้น...รักโรمانซ์)

บุ๊คแคท

คำนำ

ผู้เขียนรักที่จะเรียบเรียงเรื่องสั้นที่กลั่นกรองจากเค้าโครงเรื่อง ความเชื่อที่ผูกพันของคนรักกับเพื่อนที่รู้ใจ เป็นนิยายรักแนว ฟิลลิต เพื่อให้อ่านได้รับอรรถรสของเรื่องราวไม่ยืดยาว แต่แฝง ด้วยความรักที่มั่นคง แม้จะกลับมาคืนดีแต่ยังมีอุปสรรค ดราม่า แนวหวานผสมผสานกับจินตนาการของผู้แต่งและมีความน่า ประทับใจให้หัวใจสั่นสะเทือน

ท้ายที่สุดนี้ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้อ่านใจ รวมทั้ง ผู้อ่านที่ได้เฝ้าติดตามผลงาน และยังมีผู้ที่กำลังจะเป็นแฟนนิยาย ของดิฉันต่อไป

ด้วยใจรัก
ซูซี่แคท

แนะนำเรื่อง

บางครั้ง...ระยะทางอาจทำให้เราคิดว่าลืมใครสักคนได้ แต่เมื่อได้พบอีกครั้ง หัวใจก็อาจเต้นแรงราวไม่เคยหยุดรัก

พลอยใส หญิงสาวที่กลับจากเมืองนอกพร้อมความฝันใหม่ และหัวใจที่คิดว่าเย็นชาแล้วกับอดีต เธอกลับมาทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง โดยไม่รู้เลยว่าชะตาจะพาให้เธอ ต้องเผชิญหน้ากับคนที่เคยรักที่สุดอีกครั้ง

พีร์ ชายหนุ่มแสนดี ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นทุกอย่างในชีวิตของเธอ แต่ความเข้าใจผิดและความเจ็บปวดในวันนั้น ทำให้เขาเลือกจะ "ปล่อยเธอไป" เพื่อรักษาศักดิ์ศรี...แม้หัวใจจะแหลกสลายก็ตาม

และเมื่อวันนั้นเธอกลับมา... กลับมาพร้อม "เพื่อนสนิท" อย่าง **กร** ที่เขาเคยมองเป็นคนกลาง กลับกลายเป็น เงามืด ที่บดบังทุกความสัมพันธ์

ในความเข้าใจผิด

ในความรู้สึกที่ยังไม่จางหาย

ในความเจ็บปวดที่ไม่เคยพูดถึง

ระหว่าง 'รัก' กับ 'ศักดิ์ศรี' ระหว่าง 'เพื่อน' กับ 'คนรัก'

หากยังรัก...หัวใจของเขาและเธอ จะกล้าพอหรือไม่ ที่จะเริ่มต้นอีกครั้ง...แม้ต้องเจ็บอีกครั้ง

รักครั้งนี้... ไข่เธอหรือเปล่า

คำโปรย

เขาคืออดีตที่เธอไม่เคยลืม... เธอคือความทรงจำที่เขาไม่เคยปล่อย

.....

1 กลิ่นอภิภักดิ์

เสียงล้อเครื่องบินแตะพื้นรันเวย์สนามบินในช่วงเช้าตรู่ของวันจันทร์ พลอยใสยืนอยู่ในแถวตรวจคนเข้าเมือง สายตาเธอจับจ้องไปยังหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่แสดงข้อความจาก กร เพื่อนสนิทของเธอ

"ยินดีต้อนรับกลับบ้าน พลอยใส! เจอกันที่บริษัทนะ :)" เธอยิ้มบางๆ ก่อนจะเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า

พลอยใสเดินเข้าสู่บริษัทด้วยความรู้สึกตื่นเต้นและกังวลเล็กน้อย เธอไม่ได้กลับมาที่นี้นานหลายปีแล้ว หลังจากที่เธอไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ เมื่อเธอเดินผ่านแผนกต่างๆ พนักงานหลายคนหันมาทักทายเธอด้วยรอยยิ้ม

"ยินดีต้อนรับกลับมาค่ะ คุณพลอยใส!"

"ดีใจที่ได้คุณกลับมาทำงานด้วยกันอีกครั้งค่ะ!" เธอยิ้มและพยักหน้าตอบรับ ก่อนจะไปยังห้องทำงานของเธอ

เมื่อเธอเปิดประตูห้องทำงาน เธอพบว่าผู้ชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานตรงข้าม เขาเงยหน้าขึ้นมามองเธอด้วยสายตาเย็นชา

"สวัสดีครับ คุณพลอยใส" เขากล่าวเสียงเรียบ เธอชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะตอบกลับ

"สวัสดีค่ะ...คุณพีร์" ชายหนุ่มคนรักเก่าของเธอที่เลิกกันไปโดยไม่ได้เคลียร์ใจ เธอไม่คิดว่าจะต้องกลับมาทำงานร่วมกับเขาอีกครั้ง

... ..

เสียงเคาะส้นสูงของพลอยใสดังก้องเบา ๆ ไปตามพื้นหินอ่อนของลิบบีบริษัท เธอเดินลงมารับลมเย็นหน้าตึก พยายามสูดลมหายใจให้เต็มปอด หลังจากวันที่ต้องปะทะกับแววตาเย็นชาของเขา

แต่เพียงไม่กี่นาทีหลังจากที่เธอนั่งลงที่ม้านั่งใต้มุมน้ำพุหน้าอาคาร กร ชายหนุ่มร่างสูงพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น...กำลังก้าวเข้ามาหา

"นี่ เพิ่งกลับมาแท้ ๆ ยังไม่ชวนเพื่อนคนนี้ไปกินข้าวเลยนะ"

"ฉันยังปรับตัวไม่ทันเลย นายก็เร่งจังงัง!!" พลอยใสหัวเราะเบา ๆ

"เฮาน่า เดี่ยวเราจะเล่าให้ฟังหมดเลยว่า ใครได้เปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง นายพีร์ นั่นด้วย!!..." ชื่อที่เพี้ยนเอื่อยถึงออกมาทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของหญิงสาวหุบลงแทบไม่ทัน เธอก้มหน้าลงเล็กน้อย

"ไม่ต้องพูดถึงเขาหรอก...เราคงไม่เกี่ยวข้องกันอีกแล้ว" กร...มองเธอด้วยสายตาอ่อนโยน ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะหลังมือเธอเบา ๆ เพื่อปลอบโยน

"แต่ถ้าวันไหนคุณไม่ไหว...ก็แค่บอก ผมยังอยู่ตรงนี้เสมอ..."

ขณะที่คำพูดนั้นยังลอยอยู่ในอากาศ พีร์เดินลงมาจากอาคารพอดี เขาหยุดยืนเมื่อเห็นภาพตรงหน้า ชายหนุ่มหน้าใสกำลังกุมมือหญิงสาวที่เคยเป็นทุกอย่างของเขา ใบหน้าของเธอ...ที่เคยยิ้มให้เขาก่อนนั้น บัดนี้ยิ้มให้ผู้ชายคนอื่นอย่างอบอุ่นเหลือเกิน

เขายืนนิ่ง ร่างกายแข็งทื่อราวถูกตรึงไว้กับพื้น เหมือนว่าอากาศรอบตัวถูกบีบแน่น "ไม่นาน...ก็มีคนใหม่จั้นเธอ!!!" เขาคิดในใจ เสียงในอกเต้นแรง เต็มไปด้วยบาดแผลที่มองไม่เห็น

.... ..

ในคืนนั้น พีร์...นั่งอยู่คนเดียวในห้องทำงานมืดสลัว แสงจากจอคอมพิวเตอร์สะท้อนภาพถ่ายเก่าใบหนึ่งในมือ เป็นภาพที่เขาและพลอยใสเคยยิ้มให้กันในวันที่ฟ้าสดใส "ฉันคิดว่าเธอยังเหมือนเดิม...แต่มันคงเป็นแค่ฉันที่ยังอยู่กับอดีตเท่านั้นเอง!!!" เสียงของเขาแหบพร่า

"กร...เพื่อนรักของจั้นจั้นเธอ!!! ง่ายเกินไปไหม ตาคู่นี้ทำไม... ถึงได้มองไม่ออกเลย" เขาแค่หัวเราะในลำคอ แต่มันไม่ใช่เสียงหัวเราะที่มีความสุข

.... ..

ในวันถัดมา พีร์เรียกพลอยใสเข้ามาคุยในห้องประชุม

"คุณพลอยใส ผมอยากให้คุณโฟกัสกับงานมากกว่านี้"

"ฉันไม่เข้าใจว่าคุณหมายถึงอะไร"

"ผมเห็นคุณใช้เวลาส่วนใหญ่กับกร ผมไม่อยากให้เรื่องส่วนตัวมารบกวนงาน"

พลอยใส่รู้สึกโกรธและเสียใจที่พีรียังคงเข้าใจเธอผิด

"กรเป็นเพื่อนสนิทของฉัน เราไม่มีอะไรกันทั้งนั้น"

"ผมขอให้คุณรักษาความเป็นมืออาชีพไว้"

บรรยากาศในห้องประชุมเงียบงัน จนได้ยินแม้เสียงนาฬิกาเดิน พลอยไต่ขึ้นพิงโต๊ะด้วยท่าทางสิ้นไหว รวกับความเงียบของเขา กำลังกลืนกินเธอ พีรียื่นกอดอกอยู่ตรงหน้า ใบหน้าราบเรียบ ทว่าแววตาเต็มไปด้วยคำถาม...และความเจ็บปวด

"คุณกับกรเป็นอะไรกันแน่...!!!"

คำถามนั้นฟังดูเรียบง่าย แต่น้ำเสียงของเขา กลับแข็งจนเธอแทบกลืนน้ำตาไม่อยู่

"เป็นเพื่อน...ก็แค่นั้น"

"เพื่อน!!! จับมือกันขนาดนั้น ยังเรียกว่าเพื่อนได้อีกเหรอ...ฮะ"

"แล้วคุณเป็นอะไรกับฉัน ถึงจะมีสิทธิ์ถามขนาดนี้!!!" เธอเผลอขึ้นเสียง พีรียิ่งเงียบ ดวงตาไหววูบ ก่อนจะแค้นหัวเราะในลำคอ...ฮึ ฮึ

"ถูก...ตอนนี้ผมไม่มีสิทธิ์อะไรในตัวคุณเลย" พลอยใส่กัดริมฝีปาก พยายามข่มเสียงสั่น

"เพราะคุณเป็นคนทิ้งฉันไปเอง พีร...โดยไม่อธิบายอะไรสักคำ"

เขาเดินเข้ามาใกล้ จนเธอต้องเงยหน้าสบตา และเขา...ก็มองลึกลงไป ในดวงตาของเธอ นั่นราวกับต้องการอ่านทุกความรู้สึก

"แล้วคุณล่ะ...พลอยใส พยายามจะเข้าใจผมบ้างไหม ตอนที่คุณเดินจากไปโดยไม่หันกลับมา"

"ฉันไม่รู้ว่าฉันควรอยู่...ในเมื่อคุณทำเหมือนไม่อยากจะฉันอยู่ตรงนั้น...ตั้งแต่แรก!!!"

"ผมไม่เคยไม่อยากจะให้คุณอยู่..."

คำพูดของเขาทำให้ความอดทนของเธอพังทลาย น้ำตาหยดหนึ่งร่วงลงมาบนแก้ม
“แล้วทำไมคุณถึงเสียบ ทำไมคุณถึงผลัดชั้นออกไป...”

พีร์ขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิม เธอก้าวถอยหลังอัตโนมัติ แต่ถูกโต๊ะประชุมขวางไว้ เขายกมือขึ้นแตะเบา ๆ ที่กรอบหน้าเธอ ปลายนิ้วเย็นแต่ต้องผิวแก้มที่ร้อนจากน้ำตา
“เพราะผมกลัว...ว่าผมจะรักเธอมากจนยอมเสียศักดิ์ศรีตัวเองไปหมด”

“และตอนนี้คุณไม่กลัวแล้วเหรอ!!!” เสียงเธอสั่น

“กลัวสิ...แต่ผมกลัวมากกว่า ว่าจะไม่มีวันได้รักเธออีก”

วินาทีนั้น ความเสียบในห้องกลายเป็นพยานให้กับหัวใจสองดวง พีร์โน้มตัวลงช้า ๆ ดวงตาสบกันโดยไม่มีคำพูดใดใด...หลุดจากริมฝีปาก เขาหยุดลำตัวให้ห่างกันไว้ เพียงไม่กี่นิ้ว รอยเธอเป็นคนตัดสินใจ...

พลอยใส่เสื้อคลุมลงชั่วคราวแล้วเอียงหน้าแนบไปกับอกของเขา น้ำตาซึมไหลเป็นสาย เธอไม่ได้จูบเขา...แต่เธอยอมให้เขา勾勒ร่างบอบบางไว้นั่น

และนั่น...ก็เพียงพอแล้วสำหรับใครคนนั้นที่รอคอยมานานเหลือเกิน